

Hušperanda

OBCHOD LEKTVARY NA VŠECHNY NEDUHY

LEDEN

Martina D. Moriscoová

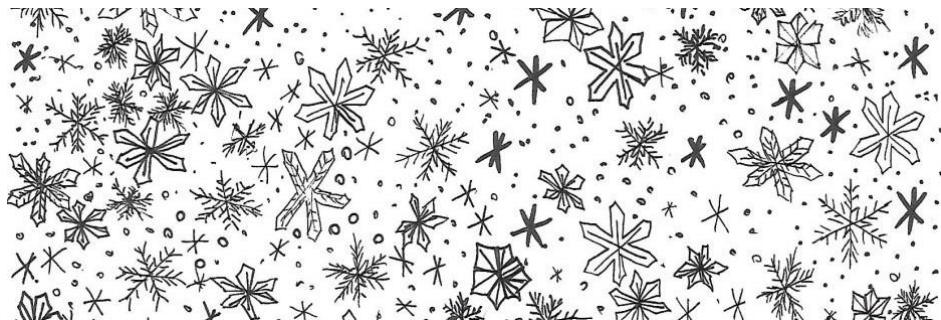
Martina D. Moriscoová

HUŠPERANDA

Obchod Lektvary na všechny neduhy

Leden

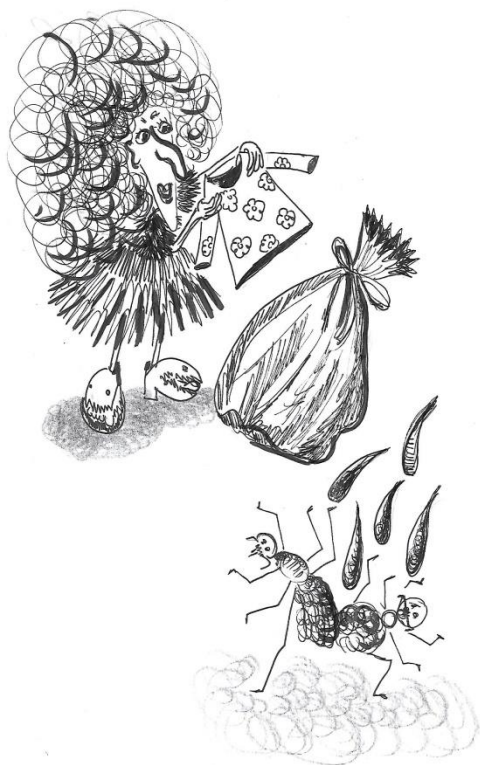

Co se dělo v první knize

O Hušperandě už jsme si vyprávěli v první knize. Z ošklivé a zlé čarodějnice se cestou do města vyklubala docela milá a usměvavá paní lektvarnice. Staré létající košťátko poslala zpět domů, do hlubokého lesa, a vydala se pěšky směrem ke hlavnímu městu.

Ve městě potkala Hušperanda pana kadeřníka Jana Ondulána, který jí doporučil, aby se umyla. V lázních pak opustily Hušperandu její dvě poslední vešky, Mařenka s Růženkou, aby se samy vydaly do světa.

Pan Ondulán je uznávaný kadeřník a vykouzčil jí na hlavě takové výstavní kadeře, že Hušperanda úplně zkrásněla. Zůstala sice trochu bláznivá, ale to vůbec nevadí, alespoň nebude nikdy úplně zakřiknutá a bude se jí dobře prodávat své výrobky.

Do jejího obchodu „Lektvary na všechny neduhy“, který je otevřen v pátém patře obchodního domu Ráj a stal se známým v celém hlavním městě, může přijít opravdu každý s jakýmkoli problémem. S úplně obyčejným, nebo také s tím nejpodivnějším z podivných. Hušperanda mezi zákazníky rozdíl nedělá.

V této knize se dozvíte, co nejzajímavějšího se dělo v Hušperandině lektvarnickém obchodě v měsíci lednu.

1. První lednový den

Dnes je prvního ledna a Hušperanda si trochu přispála. Včera se slavil Silvestr a příchod Nového roku a v hlavním městě na hlavním náměstí pořádali o půlnoci krásný obrovský ohňostroj. U takové události rozhodně nesměla chybět. Vždyť bylo na nohou celé město!

Ona ještě nikdy takový ohňostroj neviděla a nemohla se dočkat, jaké to bude. Oblékla si své modré květované šaty a béžový kožíšek z umělé kůže, který si zakoupila, když ze strnišť začal foukat ledový zimní vítr.

Na nohy si také musela něco pořídit, protože s těmi růžovými pantoflemi, které si zakoupila v létě, by v mrazivém počasí neuspěla.

Proto si za peníze utržené ze svého obchůdku koupila vysoké kožené kozačky v růžové barvě a k tomu do tónu i rukavice. Byla tedy řádně vybavená do zimního počasí, které zrovna včera bylo dvojnásob pěkné. Kolem šesté se z nebe začaly polehounku snášet křehké sněhové vločky a s večerem jich přibývalo tolik, že když vyšla po jedenácté před svůj dům, bylo všude bílo jako po vymalování.

Ohňostroj měl začínat přesně o půlnoci a ulice se pomalu plnily natěšenými diváky a zvědavými přihlížejícími.

Hušeranda byla obojí: natěšená i zvědavá.

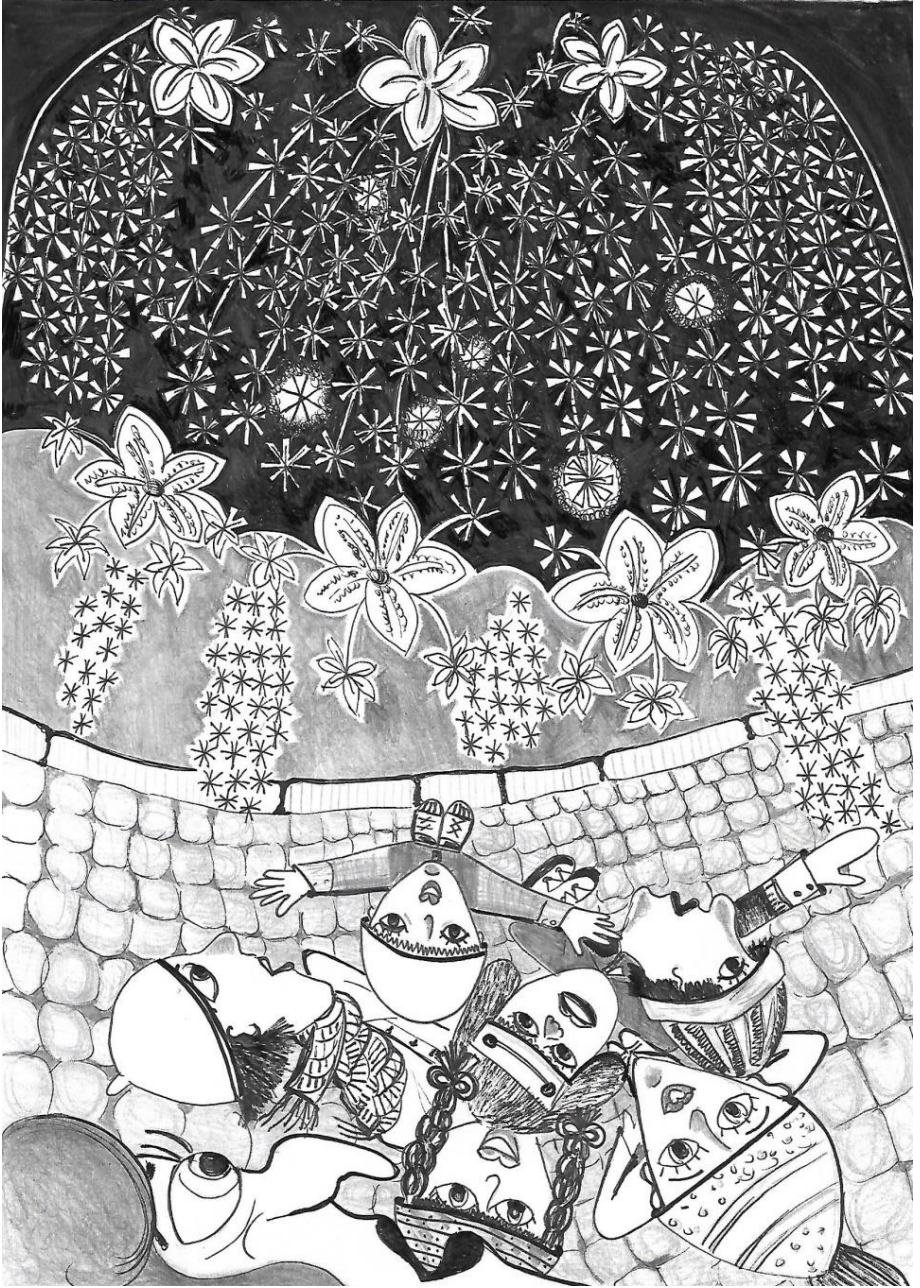
„To jsem sama zvědavá, jak ten stroj s tím ohněm bude fungovat. Aby to nebylo nějaký nebezpečný!“ mumlala si po cestě, než došla na náměstí. Tam už byla hlava na hlavě. „Takovýho lidu pohromadě jsem tady ještě neviděla,“ divila se nahlas, až se za ní všichni otáčeli. Jí to ale vůbec nevadilo. Jistá všeobecná pozornost jí naopak dělala dobře.

„DESET, DEVĚT, OSM, SEDM,“ začal odpočítávat poslední vteřiny starého roku pán stojící opodál. Dav lidí se k němu postupně přidával.

„ŠEST, PĚT, ČTYŘI, TŘI,“ ve třetí vteřině už hučelo jednohlasně celé náměstí. Hušperanda se přidala až na konec: „DVA, JEDNA!“

„Sláva! Už je to tady! Už je to tady!“ skandoval dav vítající Nový rok a k nebi vzlétla první světice.

„Fijů,“ vysvištěla nahoru a tam se rozprskla do tisíců drobných světýlek, které padaly dolů.

„Fíjů, fíjů, fíjů,“ létaly světlice jedna na druhou a na zem se snášel světelný déšť. „Fíjů.“ Hušperanda byla jako omámená. Takovou krásu nečekala. A to byl teprve začátek.

Světelné fontánky a barevné světelné kytice zdobily novoroční nebe celých dvacet minut a všichni diváci zatajovali dech nad tou nádherou. Největší představení přišlo nakonec: kaskády, světelné deště a fontánky se světelnými květy dohromady. Lidé jásali, smáli se a křičeli radostí: „Uauuuuuu! Hurá! Sláva!“

Nejednomu divákovi se z toho tajil i dech.

Hušperanda byla jako u vytržení. Na takovou slávu nepomyslela ani ve snu.

„To byla báječná **prskajda!**“ hlásila s jásotem a se širokým úsměvem na tváři každému, koho na cestě domů mījela.

Když se pak dlouho po půlnoci dostala do postele, v mžiku usnula, jak byla znavená tou okáزالou událostí.

2. V obchodě

I dnes je ještě sníh. Už ale nepadá. Ulice jsou prázdné a čisté, nikde ani živáčka.

Jenom Hušperanda si to šine do svého obchodu „Lektvary na všechny neduhy“. Obchodní centrum Ráj je dnes sice zavřené, protože je svátek a prvního ledna se nikdy nepracuje, jenže pro jednu paní lektvarnici nějaké svátky neplatí. Lektvary se připravují pořád, ať je svátek, nebo ne.

Zadním vchodem, od kterého má klíč, projde kolem opuštěné vrátnice a po schodech pro zaměstnance se dostane do pátého patra. Výtahy dnes nejezdí, když tu nejsou žádní zákazníci, ale Hušperandě ten výšlap vůbec nevadí. Kdoví, co má dnes tak urgentního, že to do zítřka nepočká.

Jenom na kousek povytáhne roletu, jen aby se jako myška protáhla dovnitř.

Jakmile překročí práh svého obchodu, pravou nohou, tak jak se to má pro štěstí udělat v prvním dni nového roku, nadechne se a povídá: „Dnes musím udělat inventuru, abych mohla ten rok popořádku začít.“

Normálně by na tom nebylo nic divného, obchody přepočítávají a kontrolují na začátku každého nového roku své zboží, ale u ní je to zrovinka novinka.